

[Lone Dybkjær]

Maegaards tal og oven i købet gør det på en, om jeg så må sige, meget positiv måde med henblik f.eks. på at rekruttere kvinder til ligestillingsområdet, vil man opdage, at man er heldig, hvis der er ligestilling på chefområdet i år 2010 eller noget i den retning.

Derfor tror jeg, det er vigtigt, at vi får disse tal frem, og at vi prøver på at sige: Hvad er en realistisk målsætning? Det kan godt være, vi må sige, når vi ser, hvad det vil koste med ligestilling på chefniveau i år 2000, at det er fuldstændig uladssiggørligt, men så kunne vi måske sige år 2005 eller år 2010. Vi sætter med andre ord et mål for, hvornår vi ønsker ligestilling på chefniveau inden for den offentlige sektor, inden for de enkelte departementer og styrelser osv.

Det, som Benedicte Maegaards tal nemlig også viser, er, at hvis ikke vi opstiller en sådan målsætning, vil det faktisk ikke kunne lykkes selv i år 2011 at opnå den nævnte ligestilling, fordi vi ikke kender sammenhængen mellem chefområderne og rekrutteringsområderne.

Min opfordring skal derfor i denne sammenhæng være, at vi prøver inden for de enkelte ministeriers områder at få lavet en meget konkret handlingsplan på basis af en udarbejdet statistik, som ikke eksisterer i øjeblikket, og det skal så være den praktiske måde, vi udmønter stk. 2 på.

Når det så drejer sig om Ligestillingsrådets sammensætning, er vi enige i den ændring, der er foreslået her; den er logisk.

Jeg forstod på fru Helle Degn, at Ligestillingsrådet normalt selv fastsætter sin forretningsorden, og jeg vil da godt spørge, hvorfor det ikke kan være sådan i fremtiden. Men det kan vi tage op under udvalgsarbejdet. Jeg kan ikke se nogen speciel begrundelse for, at netop statsministeren skal bebyrdes også med den opgave.

Birgith Mogensen (CD):

Lovforslaget er en opfølgning af redegørelsen om fremme af ligestilling fra 1986 og den vedtagne dagsorden om samme emne fra januar 1987. Det indeholder flere elementer, hvoraf bl.a. kan nævnes, at Ligestillingsrådet får større kompetence på forskellige områder.

En anden del af det er pålægget til offentlige myndigheder om at arbejde med ligestilling, hvorved også amter og kommuner tænkes inddraget mere i arbejdet.

Endelig sker der en udvidelse af Ligestillingsrådet med to nye repræsentanter, én for Dansk Kvindesamfund og én for kvindeforskningen.

På CD's vegne skal jeg sige, at vi naturligvis har stor sympati for, at der sker en udvikling i retning af ligestilling mellem kvinder og mænd, og vi har ved forskellige lejligheder udtalt os nøjagtig lige så positivt som alle andre. Alligevel kan vi have lidt tvivl i sindet om, hvor meget man opnår af reelle forbedringer ved pålæg og lovgivning. Men sigtet er vi som sagt enige i, og i øvrigt skal vi behandle spørgsmålet nærmere under de to næste punkter på dagsordenen.

Vi kan altså fra CD tilslutte os statsministerens lovforslag.

Pia Kjærsgaard (FP):

Blandt de mange gøremål, vor hårdt belastede statsminister har, er det at takkes Ligestillingsrådet. Statsministeren tager så seriøst på den opgave, at han endda har placeret en partifælle som forkvinde for Ligestillingsrådet.

Disse tilbagevendende debatter om ligestilling afleder selvfølgelig opmærksomheden fra landets elendige økonomiske tilstand, og for en stund glemmer vi, at landet ledes af en regering i alvorlig splittelse. Disse ligestillingsdebatter ser således ud til at blive en tilbagevendende begivenhed, og Fremskridtspartiet forstår fortsat ikke statsministerens dybe ærbødighed for dette emne.

I statsministerens seneste udspil, som Fremskridtspartiet ikke vil støtte, foreslår han, at »Latterligestillingsrådet« skal have mere kompetence. Det er et nyt dårligt forslag fra statsministeren, der åbner for mere bureaukrati, men det har denne regering jo bevist at den ikke har noget som helst imod. Hvordan skulle vi ellers have fået den overflod af offentligt ansatte?

Arbejdsgiverne går en ny tung tid i møde, hvis statsministerens dårlige forslag bliver vedtaget, så det håber jeg ikke det gør, selv om jeg godt kan høre på de ordførere, der har talt indtil nu, at der er en stor risiko for det.

Tænk blot på § 2, stk. 4, hvorefter det påbydes, at man adlyder Ligestillingsrådets mindste vink og giver enhver oplysning, der, som der står, er af betydning for Ligestillingsrådets virksomhed. Hvem i alverden skal afgøre, hvad der er af betydning for Ligestillingsrådet, hvis ikke det er Ligestillingsrådet selv? Værsgo, kæ-